

Extra hoofdstuk Circus Cesaria

Met een kreun draaide Marco zich om. Hij wilde niet opstaan, maar het was al een tijdje middag en zijn rug begon te protesteren tegen het lange liggen. Hij zwiepte zijn benen over de rand en stond op. De muffe walm van zowel hemzelf als van het bed waarin hij zojuist had gelegen, vroeg om een uitgebreide schoonmaaksessie.

Verdriet sloeg hem in het gezicht op het moment dat hij de kledingkast opentrok en hij haar kleren zag. Haar geur was inmiddels verdwenen, maar nog steeds kon hij haar zien rondlopen in haar favoriete T-shirt of haar korte zwarte jurkje. Hij wendde zijn blik af en graaide op de tast naar een van zijn eigen T-shirts, waarna hij de kastdeur sloot en richting de badkamer liep.

Aan het eind van de middag zat Marco aan zijn ontbijt en terwijl hij een boterham naar binnen werkte, staaarde hij nietsziend naar de televisie. Op dat moment ging zijn telefoon. Een blik op het scherm vertelde hem dat het Sander was. Zijn beste vriend belde hem regelmatig. Die vriendschap was een van de weinige dingen waar Marco dankbaar voor was. Ze hadden elkaar leren kennen op een van de vele feesten die ze vroeger bezochten. Nu Sander een serieuze PABO-student was en net als Marco alle drugs links liet liggen, spraken ze elkaar nog steeds veel. Sander was de enige die nog steeds op kwam dagen als Marco hem nodig had, terwijl alle andere vrienden uit die periode tijdelijk bleken te zijn geweest.

De beltoon stopte en Marco keek beduusd op. Hij besloot terug te bellen als hij klaar was met eten, maar op dat moment ging de telefoon nogmaals en dit keer was hij snel genoeg.

‘Ben je nuchter?’ was Sanders groet.

‘Het is nog niet eens avond.’

Marco zuchtte bij zijn eigen uitspraak, want het tijdstip had hem nooit uitgemaakt en dat wist Sander. Hij schoof zijn brood opzij en ging rechtop zitten, terwijl Sander zwijgend wachtte op een antwoord.

‘Ja. Ik ben nuchter,’ zei Marco serieus.

‘Zit je?’

Marco fronste. ‘Gast, waar gaat dit over?’

Sander zuchtte diep en kwam ter zake. ‘Ik geloof dat ik haar gevonden heb.’

Onmiddellijk begon Marco’s hart overuren te maken en hij stond op van zijn stoel. ‘Wat?’

‘Je gelooft het niet, maar ik was net met m’n stageklas bij het circus en daar was ze. Ze zag er anders uit in haar circuskostuum en met een laag make-up, maar ze is het. Ik weet het zeker.’

Het circus? Marco kon zich er niet eens een voorstelling van maken, maar voelde hoe een warme golf van opluchting door hem heen trok. Hij plofte hoofdschuddend op de bank en staarde voor zich uit.

Ze leefde nog.

‘Marco?’

‘Waar?’ wilde hij weten. Terwijl hij luisterde naar Sanders routebeschrijving stond hij weer op en liep naar de slaapkamer, waar hij de herinneringen in de kledingkast nogmaals trotseerde om iets fatsoenlijks te vinden om aan te trekken.

‘Ben je er nog?’ vroeg Sander, toen Marco niet reageerde op zijn instructies.

‘Ik kom er nu aan.’

Nog geen vijf minuten later zat hij in de auto. Met man en macht probeerde hij zich te houden aan de snelheidslimieten, maar nu hij wist waar ze was, kon hij niet wachten om haar te zien.

Twee jaar lang had hij geleefd met de aanname dat ze dood was. Hij was er op een gegeven moment van overtuigd geraakt dat Jack haar alsnog had vermoord en was meermaals bij hem langs geweest om de waarheid te achterhalen. Hoewel hij altijd aanbelde met de intentie om zijn vuisten te laten spreken, was hij telkens degene die bont en blauw afdroop.

Op een gegeven moment realiseerde hij zich dat hij geen antwoorden zou krijgen en Sander overtuigde hem van het feit dat als hij nog een keer langs zou gaan bij Jack, Marco zelf degene was die zijn leven niet zeker was. Hij wist dat Sander gelijk had, maar het weerhield hem er niet van om op avonden die hij zich nu niet meer kon herinneren hem toch op te zoeken.

Hij had het in eerste instantie gedaan om zichzelf te straffen, maar er was altijd dat greintje hoop geweest, dat Jack hem eindelijk zou vertellen waar Emily was en wat hij met haar gedaan had. Elke keer dat hij hem zag, werd hij opnieuw geconfronteerd met beelden van Jack en Emily samen, wat er uiteindelijk in resulteerde dat hij onderweg naar huis stopte om ergens over te geven in de bosjes.

Terwijl hij de afrit van de snelweg nam, probeerde hij zich voor te stellen hoe haar leven er nu uitzag. Ze werkte bij een circus? Het klonk bizar. Ze had vroeger veel geturnd en hij wist dat ze lenig was, maar hij had geen idee dat ze een carrière als circusartiest ambieerde. Hij was benieuwd hoe ze er terecht was gekomen. Dolgraag wilde hij weten hoe het met haar ging, of ze gelukkig was, wat ze de afgelopen twee jaar had gedaan... Hij wilde alles weten.

‘Een kaartje, alstublieft.’

Marco keek even naar de zwarte circustent en al zijn spieren spanden zich aan bij de realisatie dat Emily daarbinnen was. Een vrouw met lang donker haar en een vriendelijke glimlach pakte zijn briefgeld aan en terwijl ze het wisselgeld bij elkaar zocht, kwam er een jong meisje op hen afgerend.

‘Mam, mam, mam,’ begon ze. ‘Daniël zegt dat als ik later ook in het circus wil werken, ik ergens goed in moet zijn. Hoe krijg je een talent, mama?’

Ze trok aan de lange rok van haar moeder en besteedde geen enkele aandacht aan Marco, die ongeduldig wachtte op zijn wisselgeld.

‘Even wachten, schat,’ zei de moeder. Ze overhandigde Marco het geld en zijn kaartje, waarna ze hem een fijne voorstelling toewenste. Zonder nog iets te zeggen, keerde hij haar de rug toe en liep de zwarte circustent in.

Op de eerste rij zocht hij een plek uit, zonder er iets om te geven dat hij dan voor de kinderen zou zitten. Hij moest haar zien en ergens wilde hij ook dat zij hem zag. Zijn hart had geen moment rust gehad sinds Sander hem belde en ging nog steeds ruig tekeer in zijn borstkas. Toen een presentator omriep dat ze elk moment gingen beginnen, wreef hij zijn zweterige handen af aan zijn broek en keek hij gespannen naar het rode gordijn.

Hij had geen rust om daadwerkelijk naar het vrolijke circus te kijken en elke keer dat er een act begon, wachtte hij ongeduldig tot die afgelopen was. Hij zuchtte ongeïnteresseerd toen er een Melissa aangekondigd werd en pakte zijn telefoon uit zijn broekzak. Een sms van Sander vertelde hem dat hij terug was bij het circus en op Marco wachtte op het parkeerterrein.

Het hart van Marco had al veel te verduren gehad, maar leek volledig te stoppen toen hij weer opkeek en haar zag. Ze gebruikte haar tweede naam? Geen wonder dat zijn zoektochten op het internet nooit iets hadden opgeleverd. Hij moest zich inhouden om niet op te staan en naar haar toe te rennen, maar wist dat hij daar niemand een plezier mee zou doen. Hij hield zich vast aan de stoel en keek naar haar.

Ze droeg een glinsterend turnpak en haar glimlach verwarmde het hart van iedereen in het publiek. Nadat ze wat sierlijke dansbewegingen had gemaakt, klom ze in een doek en razendsnel was ze halverwege.

Het was moeilijk voor Marco om zijn emoties in bedwang te houden. Alle gevoelens die hij nog altijd voor haar koesterde, overspoelden hem met de noodgang van een tsunami. Hij was volledig onder de indruk van de persoon voor hem. Ze was zo mooi, zo sterk... Hij had de goedheid in haar hart al gezien op het eerste moment dat ze elkaar leerden kennen. Ze zat op haar bed in haar kamer en hij wist dat ze ongelukkig was. Hij herkende haar pijn en wilde niets liever dan haar helpen er bovenop te komen.

Marco had geen idee wat ze de afgelopen jaren had meegemaakt, maar de manier waarop ze hier straalde, zei hem dat het goed met haar ging. En hoewel het stak, was hij daar blij om.

Vol bewondering bekeek hij haar andere acts en hij besepte al snel dat ze wel af en toe de ruimte rondkeek, maar niets in zich opnam. Ze had hem nog niet gezien en hij genoot ervan om haar kunsten te bekijken. Het was pas tijdens een latere act, dat hij wist dat ze hem zag. Ze leek te schrikken, verloor haar evenwicht en gleeed van het koord af. Geschrokken sprong Marco op.

De mensen om hem heen keken hem lachend aan, omdat ze meteen terug in haar rol stapte en deed alsof het er allemaal bij hoorde. Hij wilde haar niet afleiden, dus besloot hij de circustent te verlaten en te wachten tot de show afgelopen was.

Maandenlang had hij geprobeerd om haar te vergeten, maar dat bleek een onmogelijke opgave. Nu hij haar eindelijk had gezien, wist hij één ding zeker.

Hij moest haar spreken.